

Тазкия дарслари (62-дарс). Ахлоқ — хулқ сўзининг кўплигидир

19:05 / 21.12.2019 5852

«Ахлоқ» «хулқ» сўзининг кўплиги бўлиб, инсонда шаклланадиган хулқ-атвори билдиради.

Баъзи уламолар ахлоқни «ироданинг одати» деб таърифлаганлар. Яъни ирода ўзига бир нарсани одат қилиб олса, мана шу одат ахлоққа айланган бўлади. Мисол учун, кишининг иродаси хайр-эҳсон қилишга азму қарорли бўлиб, бу унинг одатига айланса, мана шу «карамли хулқ» дейилади.

Ислонда ахлоқий тарбия диний тарбиянинг ажралмас қисмидир, десак, муболаға қилмаймиз. Зеро, дин яхши деб ҳисоблаган ва даъват этган нарсалар эзгулик, ёмон деб ҳисоблаган ва ман этган нарсалар ёвузликдир. Шунингдек, дин буюрган, ҳаётда ва муомалада касб этишга тарғиб этган

ахлоқ ва фазилатлар Ислом жамиятида қадрият, чиройли хулқ ва маънавий фазилатлар ҳисобланади.

Ахлоқий дунё ўз табиатига кўра динийдир. Ахлоқи ва муомаласи гўзал бўлмаган мусулмоннинг дини ҳам мукамал ҳисобланмайди.

Қадимдан ахлоқ илми уламолари «Одамдаги ахлоқлар унинг яратилишида қўшиб яратилган бўладими ёки киши ахлоқни кейин ўрганадими?» деган саволга жавоб беришда ихтилоф қилишган.

Улардан баъзилари: «Яхши ва ёмон ахлоқ инсон яратилган чоғида қўшиб яратилади, ахлоқни кейин касб қилиб бўлмайди», деганлар.

Бошқа бир гуруҳ уламолар: «Инсон туғилганида ҳеч қандай фазилат ёки разилатсиз туғилади, унда қандай хислат бўлса, туғилганидан кейин пайдо бўлади», деганлар.

Ахлоқ илми уламолари эса: «Ота-онасида мавжуд бўлган баъзи ахлоқлар хамиртуруши инсонга онасининг қорнидалик пайтидаёқ ўтади. Аллоҳ бандани халқ қилиш чоғида ахлоқ қобилятини ҳам қўшиб яратади. Инсон ўсиши жараёнида тарбия, муҳит ва одатланиш оқибатида у ёки бу ахлоқни ўзида ривожлантиради ёки йўқотиб юборади», дейдилар.

Шунинг учун ҳам Исломда хулқни сайқаллашга алоҳида эътибор берилади. Бу иш ҳар бир мусулмон учун лозим ва лобуд ишлардан бири даражасига кўтарилади.

Аллоҳ таоло Қалам сурасида марҳамат қилади:

عَظِيمِ خُلُقِي لَعَلَّ وَإِنَّكَ

«Ва албатта, сен буюк хулқдасан» (4-оят).

Бу ояти карима Пайғамбар алайҳиссалом учун катта ва олий баҳодир. Аллоҳ таоло у зотга хитоб қилиб, хулқларини «буюк», дея сифатламоқда.

نَاكَ امَّ، نِيْنَمُؤْمَلَامُ أَي: اَنْلُقَفَ شَائِعَ لَعَلَّ اَنْلَحَدَ: لَاقَسُوْنَبَابِنَبَ دِيْرِيْ نَع
ثُرُقَا: تَلَاَق؟ نِيْنَمُؤْمَلَامُ لَعَلَّ رُوْسَ نُوْرُقَات، اَنْرُقُلَا هُقُلُخَ نَاكَ: تَلَاَق؟ هَلَلَا لُوْسَرُ رُقُلُخ
هَجْرًا. هَلَلَا لُوْسَرُ رُقُلُخَ نَاكَ: تَلَاَق. ثُرُقَا لَلِ ثَبَب. ثُرُقَا رُقَف: دِيْرِيْ لَاق. ثَبَب
(يَرْبُكُلَا) يَفِيْ اَسْنَلَاو (دَرْفُ لَبَدَالَا) يَفِيْ رَاخُبَلَا.

Язийд ибн Бобанусдан ривоят қилинади:

«Оишанинг олдига кириб: «Эй мўминларнинг онаси! Расулуллоҳ соллаллоҳу алайҳи васалламнинг хулқлари қандай бўлган эди?» дедик. У киши:

«Хулқлари Қуръон эди. Муъминун сурасини қироат қиласизларми? «Қод афлаҳал муъминун»ни ўқи!» деди».

Язийд айтади:

«Мен «Қод афлаҳал муъминун»ни то «ли фуружихим ҳофизун»гача ўқидим.

«(Бу) Расулуллоҳ соллаллоҳу алайҳи васалламнинг хулқлари эди», деди Оиша».

Бухорий «Ал-Адаб ал-Муфрад»да ва Насоий «Кубро»да ривоят қилган.

Яъни Муҳаммад алайҳиссалом Қуръондаги олий хулқлар билан хулқланиб, барча яхши одоб-ахлоқни ўзларига сингдирганлар.

نَازِيْمٌ يَفْلِقُ ثَلَاثَ عَشْرَ مِائَةً «لَا يَبْنِي لَنَا نَأْفَهُ عُلُوجًا يَصْرَعُ أَدْرَدًا يَبْأَنُ هَاوِرٌ. «ءَيْ دَبَّالٍ شَحَافٍ لُضْعُ بَيْلِ هَلْ لَنَا وَنِوَسْرٌ سَحَقُ لُحْنَمَ مَائِي قُلُوبًا مَوِيْدًا مُمُومًا لِدُوَادٍ وَبَأُوِي ذِمَّرْتَلَا

Абу Дардо розияллоҳу анҳудан ривоят қилинади:

«Набий соллаллоҳу алайҳи васаллам: «Қиёмат куни мўминнинг мезонида чиройли хулқдан кўра оғирроқ нарса бўлмас. Албатта, Аллоҳ фаҳш ва чиркин сўз айтувчини ёмон кўрур», дедилар».

Термизий ва Абу Довуд ривоят қилишган.

كَرْدِيْلَ مُمُومًا نِإِ: لُوقِي ۞ هَلْ لَنَا لُوسْرٌ تُعْمَسُ: تَلَاقُ هَاوِرٌ هَلْ لَنَا يَصْرَعُ أَدْرَدًا شَائِعٌ نَعْمُ كَأَخْلَاوَانِ بَحْنُ بَأُوِي ذِمَّرْتَلَا دُوَادٍ وَبَأُوِي هَاوِرٌ. «مَائِي قُلُوبًا مَوِيْدًا مُمُومًا لِدُوَادٍ وَبَأُوِي ذِمَّرْتَلَا

Оиша розияллоҳу анҳодан ривоят қилинади:

«Расулуллоҳ соллаллоҳу алайҳи васалламнинг «Албатта, мўмин ўзининг чиройли хулқи ила рўза тутувчи ва бедор бўлувчининг даражасини топади», деганларини эшитдим».

Абу Довуд, Термизий, Ибн Ҳиббон ва Ҳоким ривоят қилишган.

سَانَلَا لُحْدِي مَرْتَكُأَنَع ۞ هَلْ لَنَا لُوسْرٌ لُئْسُ: لَقَا هَاوِرٌ هَلْ لَنَا يَصْرَعُ رِيْرُهُ يَبْأَنُ هَاوِرٌ لَنَا لُحْدِي مَرْتَكُأَنَع لُئْسُو. «قُلُوبًا مَوِيْدًا مُمُومًا لِدُوَادٍ وَبَأُوِي ذِمَّرْتَلَا

يُذَمَّرُ لَهَا هَآؤِرَ . «جَرَفَ لَهَا وَ مَفْلَا» : لَأَقَوَف

Абу Ҳурайра розияллоҳу анҳудан ривоят қилинади:

«Расулulloҳ соллalloҳу алайҳи васалламдан одамларни кўпроқ жаннатга киритадиган нарса ҳақида сўралди. Шунда у зот:

«Аллоҳга тақво қилиш ва чиройли хулқ», дедилар.

Ул зотдан яна одамларни кўпроқ дўзахга киритадиган нарса ҳақида сўралди . Шунда у зот:

«Оғиз ва фарж», дедилар».

Термизий ривоят қилган.

تَنْ نُّنْكَ اُمُّ ثَيِّحَ هَلْ لِقَاتَا : «هَلْ لَهَا لَوْ سَرَّ يَلْ لِقَاتَا هَلْ لَهَا لَيَضَرُّ رَذِي بَأَنِّ ع
يُذَمَّرُ لَهَا هَآؤِرَ . «نَسَحَ قُلُوبَ سَانِ لِقَاتَا وَ ، اَهُمَّ مَتَّعَ نَسَحَ لَهَا عَيْسِي لِعَبْتِ اُو

Абу Зарр розияллоҳу анҳудан ривоят қилинади:

«Расулulloҳ соллalloҳу алайҳи васаллам менга:

«Қаерда бўлсанг ҳам, Аллоҳга тақво қил. Ёмонликка яхшилиқни эргаштир. Бу уни ўчиради. Одамларга чиройли хулқ ила муомала қил», дедилар».

Термизий ривоят қилган.

مُكِّنْ سَأَحْ أَمْ كُرَّيْ خَ : لَأَقَوَف يُّبَّ نَّ لَ ع ، اُمُّ هَنْ عُ هَلْ لَهَا لَيَضَرُّ وَرَمَعَنْ بَ هَلْ لَهَا دَبَّ عَنْ
نَمَّ نَّ اِ : «يُرَاحُ بَلُّ اُطْفَلٍ وَ ، هَلْ اُطْفَلٍ لَهَا وَ يُّذَمَّرُ لَهَا وَ مَلْسَمُ وَ يُرَاحُ بَلُّ اُ هَآؤِرَ . «أَقَالِخَ اُ
«أَقُولُ خُ مَنَّ سَحْ أَمْ كُرَّيْ خَ اُ

Абдуллоҳ ибн Амр розияллоҳу анҳумодан ривоят қилинади:

«Набий соллalloҳу алайҳи васаллам:

«Яхшиларингиз чиройли хулқлигингиздир», дедилар».

Бухорий, Муслим ва Термизий ривоят қилишган. Ҳадиснинг лафзи Термизийникидир.

Бухорийнинг лафзида:

«Албатта, сизнинг энг яхшингиз ҳусни хулқлигингиздир», дейилган.

يَنْمُو كَبْرًا وَيَلِي لِيْلِي كَبْرًا نَمْنًا: «لَأَقِيَّبِي لَلِإِنْعَامِ، أَمْ هُوَ نَعْلُ لَلِإِيضَارِ وَرَمَعِ رَبِّ أَجْنَعِ
مَوِيَّ أَسْلَجَمِ يَنْمُو كَبْرًا وَيَلِي لِيْلِي كَبْرًا نَمْنًا، أَلَا أَلْخُ أَمْ كُنْ سَأَحْ أَمَّ أَيْ قَوْلًا مَوِيَّ أَسْلَجَمِ
دَقَّ لَلِإِنْعَامِ أَيْ: أَوْلَاقِ. «نَوُقُوهُ يَفْتُمُّ لَوَاوَنُوقٍ دَشْتُمُّ لَوَاوَنُورَاتُ رَثَلِ أَمَّ أَيْ قَوْلًا
هُوَ أَوْرُ. «نَوُرْبَكَ تُمُّ لَأ»: لَأَقِ؟ نَوُقُوهُ يَفْتُمُّ لَأَمَّ فَنَوُقُوهُ دَشْتُمُّ لَوَاوَنُورَاتُ رَثَلِ أَمَّ لَع
يَذْمُرُ لَلِإِيضَارِ»

Жобир розияллоҳу анҳудан ривоят қилинади:

«Набий соллаллоҳу алайҳи васаллам: «Сизлардан менга энг маҳбубингиз ва қиёмат куни мажлиси менга энг яқинингиз чиройли хулқлигингиздир. Сизлардан менга энг ёқмайдиганингиз ва қиёмат куни мажлиси мендан энг узоғингиз сергап, тили узун ва мутафайҳикингиздир», дедилар.

«Эй Аллоҳнинг Расули! Сергап ва тили узунни биламиз, мутафайҳиқлар кимлар?» дейишди.

«Мутакаббирлар», дедилар».

Термизий ривоят қилган.

Аввал ҳам ишора қилинганидек, ахлоқ ва одобни яхши савияда тутиб туриш учун доимо уларни сайқаллаб, бузилишига қарши чоралар кўриб туриш керак. Бунинг учун эса ахлоқ-одобни бузадиган, ёмонлаштирадиган омилларни ва уларни сайқаллаш йўллари яхшилаб ўрганиш лозим.

«Руҳий тарбия» китобидан